

Gunnar Biilmann Petersen

FDB havde engang bedt Biilmann deltage i en lukket konkurrence om et nyt bmærke. Tidsfristen var et hlvrt år. Ved dens udløb rykkede man naturligvis for en løsning. Intet svar. Efter endnu et stykke tid ringede man og sagde, at nu kunne man af hensyn til de øvrige ikke vente længere. Og svaret faldt omgående og vrantent: Tror De virkelig, at jeg kan jasje sådan en opgave af på så kort tid?

Han vandt konkurrencen.

En pige, som han kendte godt, var assistent hos ham på tegnestuen. Hun havde, under hans vejledning, retoucheret på et stykke skrift. Men efterhånden var der rettet så meget, at tegningen lignede et bjærglandskab af retouchehvidt. Så sagde jeg til hende: "Den må vi vist hellere tegne om helt forfra. Hvad hun også gjorde." Men efterhånden kom den til at ligne den første i betænkelig grad, hvorfor Biilmann dristede sig til endnu engang at foreslå en omtegning. "Ved De, hvad hun så svarede? - Jeg skal ikke også være idiot, så det kan du selv gøre."

Det fine i historien er at han selv fortalte den.

Jeg havde tegnet længe på en stor tegning til en vin-etiket til Georg Bestle. Biilmann kom og kigge den nøje efter i sømmene. Med et lømmemikroskop. "Der er $\frac{1}{2}$ tiendedel millimeter galt i den stregtykkelse til højre." Jamen, dristede jeg mig til at sige, den skal jo sættes fire gange ned. - "Skal det ikke være nøjagtigt" råbte han. Vi lagde den $\frac{1}{2}$ tiendedel på.

Hos Fr. Bagges kgl. Hofbogtrykkeri havde han dekretet silkepapir som spatier i en lille skriftlinie. Han ventede i forkontoret. Sætterne anså det for pjat og troede ikke han kunne se så lidt. De afleverede et tryk magen til det første. "Jeg sagde silkepapir" var hans prompte kommentar.

Frøken Weinreich, jeg synes De hostede. De må vist hellere gå hjem. De ved, jeg kan ikke så godt lide syge källinger.

Alvar Alto traf engang Biilmann og spurgte ham, hvad han holdt på med. "Jeg tegner på et P", svarede han. Så gik der flere år. Og da de traf hinanden igen fortalte Alto om sine store byggerier i Finland og USA. "Og hvad har du så for for tiden?" "Det har jeg jo svaret på. Jeg tegner på et P!"

Efter et akademirådsmøde ville Utzom Frank, Bøggild og Biilmann ud at spise. Ved indstigning i taxa'en sagde Biilmann blot: Davidsen! Hvortil chaufføren spurgte: Mener De restauranten? Ja, tror De jeg præsenterede mig?

Jeg sad i Rom på ~~ix~~ Piazza Navona og tog sol på mine underarme med hænderne fremstrakt. En gammel kone kom forbi, misopfattede situationen, og troede at jeg tiggede. Men lige inden hun ville lægge en mønt i min hånd opdagede hun, at jeg var professor. Så smilede vi venligt til hinanden - inden hun gik.

Da Biilmann i sin tid tilrettelagde bogen om Købkes tegninger for Det Berlingske Bogtrykkeri - en nytårs-publikation - havde han valgt et stykke featherweight som papir. De lyse blyantstegninger med de fine baggrunde var helt umulige at få til at stå på dette papir. Man forsøgte og forsøgte. Så kom Biilmann. Han så på tilretningen - og kravlede derpå op og rev hele denne af. Nu begyndte han selv. Og trykkerne stod måbende og så på. Han kunne. Men trykningen foregik så til gengæld ved at man vaskede af for hvert 25.tryk.

En ung skiltemalerbørn Frode Lund var sat til at udsave nogle skiltebogstaver i acryl. De skulle sidde meget højt oppe på en facade. Biilmann indfandt sig og stod længe tavs bag den løvsavende svend. Efter megen venten, der naturligt nok gav svendendmegen nervøsitet, faldt spørgsmålet: "Saver De til den indvendige eller udvendige side af strengen". "Til den udvendige." - "Jeg vil helst have at De saver halvdelen af strengen væk". Den var tegnet af Biilmann med en sylespids 6H.

I Røm boede han på Det Danske Institut. En teolog ville ved morgenbordet være venlig mod ham og spurgte: "Hvordan har De sovet, hr.professor?" - "Af Helvede til, hr.pastor!"